

25 VIII. 1939.

Estimada Mare - Em tans preocupat
tint des d'avit. Es possible que les
mores exageracions et fassin mal? En
no si per equitativa, no comparem com
et puguis sentir al individu. Em vols
per venir que allò de l'Any de la
Pica et va sortir realment de dins?
Be' si ho vols així, m'ho cume, i
retirare' tot el que deia ja que tu
veies una excepcio, cert, però una
excepcio de tot categoria que després

la regla.

Merci estic molt peredit i et demencio
pardo. Ni per un moment vaig pensar
que poguessis venir - el que sem-
bla que has regalat

Mas de tenir molta paciència amb
mi. Són un home tan fàcil i tu
ets un la meua única víctima que
a vegades se ni escapa el vent
molt massa violència. Ni has de

perdonar. Prou cores hi ha que
penen sobre la marea tranquilat.
No vulgaria abegin-hi la pena de
saber-te trista o entjada per
culpa marea.

I no em coneixes si penes que
en aquestes ratlles hi ha la més
petita "lo quekeria".

Fins que hincie rebert quatre

ratlles amb el teu perdó me estaré
tranquil. Et prometo que t'esciurà
sempre després de contar fins a
cent.

Ja veus que no veu que la teua
actitud d'altre for "cognitiva". Veer que
amb la meua bondat, no veig ser
ter expressar ven he un sentiment
o almenys ~~amplificació~~ - sabent la teua
susceptibilitat no veig estar ^{tan} ~~for~~
amoltant com devia en per els
"distingues" Però em veig capaç

de confondre't amb els que jo
censurava? Creus que si jo veigies
que tu no'és la meua anima, la
meua integritat -

No. He de tornar la rialla. Ara et
pensaria que et vull perceller el veu.
Deu meu! que es dificil. - 96, 97,
98, 99, 100 -

Be, quinna tarda mes mala, oi?
Vindria l'Esperanza? No hi ha cap

una boda en perspectiva?
amb tots els respectes

M.

No tardis a fer-me saber que ja
no estàs enfadada amb mi i que
vere que el que dic és el que
realment sentia